

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1147/2014
25.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.А., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.А., адвоката Д.Ш., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К бр.736/12 од 17.12.2013. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 45/14 од 30.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.А., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву К бр.736/12 од 17.12.2013. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 45/14 од 30.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву К бр.736/12 од 17.12.2013. године окривљени В.А. оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, и уколико окривљени у року од три месеца по правноснажности пресуде надокнади штету оштећеном предузећу С.п. ДОО из В.П. у износу од 1.011.728,75 динара.

Наведеном пресудом окривљени В.А. обавезан је да на име постављеног имовинско правног захтева исплати оштећеном предузећу С.п. ДОО из В.П. износ од 1.011.728,75 динара у року од три месеца по правноснажности пресуде под претњом извршења, а да суду на име паушала плати износ од 4.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка износ од 25.000,00 динара као и да плати оштећеном предузећу С.п. ДОО из В.П. на име трошкова кривичног

поступка 38.250,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 45/14 од 30.06.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног В.А. а пресуда Основног суда у Смедереву К бр.736/12 од 17.12.2013. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног В.А. адвокат Д.Ш. због повреде закона из члана 439. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на суђење првостепеном суду.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.А. је неоснован.

Бранилац окривљеног В.А. у захтеву наводи да се у изреци првостепене пресуде описују радње које се окривљеном стављају на терет и квалификују као кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ без навођења конкретног прописа који је радњама окривљеног повређен, а радње које се стављају на терет окривљеном су бланкетног карактера, док се у другостепеној пресуди наводи да је тим радњама окривљени повредио одредбе Закона о привредним друштвима без навођења о којим одредбама се конкретно ради и чиме је учињена повреда закона из члана 439. став 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног В.А. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге (страна 2 став 6 и страна 3 ст. 1, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву бранилац окривљеног В.А. наводи и да се у конкретном случају ради о пословном односу два правна лица – деоничких друштава са ограниченом одговорношћу, па имајући у виду члан 193. Закона о привредним друштвима ("Службени гласник РС", бр. 36/11 и 99/11) у коме је прописано да је друштво са ограниченом одговорношћу друштво у коме један или више чланова

друштва имају уделе у основном капиталу друштва, с тим да чланови друштва не одговарају за обавезе друштва, није било могуће условити извршење изречене казне затвора окривљеном исплатом штете оштећеном, а чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП.

Чланом 65. став 2. КЗ прописано је да суд може у условној осуди одредити да ће се казна извршити и ако осуђени у одређеном року не врати имовинску корист прибављену извршењем кривичног дела, не накнади штету коју је проузроковао кривичним делом или не испуни друге обавезе предвиђене у кривичноправним одредбама. Рок за испуњење тих обавеза утврђује суд у оквиру одређеног времена проверавања.

По налажењу Врховног касационог суда окривљени В.А. је оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ које је извршено на штету предузећа С.п., из чега произилази његова обавеза да оштећеном надокнади штету, па је без значаја питање да ли је према Закону о привредним друштвима окривљени као члан друштва са ограниченом одговорношћу, одговоран у грађанскоправном смислу за настале обавезе друштва чији је члан. Надаље, окривљеном В.А. изречена је казна затвора условљена накнадом штете оштећеном С.п., што је у складу са чланом 65. став 2. КЗ, па су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП неосновани.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.А., као основ подношења захтева наведено је да се из изведених доказа у овом кривичном поступку не може закључити да је окривљени имао намеру да његово предузеће нанесе штету предузећу С.п., чиме бранилац окривљеног оспорава чињенично утврђење суда што не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих би окривљени, као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости, па се Врховни касациони суд у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног није упуштао.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**